

Седнали тамъ на камънитѣ. Дѣдото извадилъ хлѣба и рибата, далъ на Петърчо, вземалъ и той и почнали да ядатъ.

Рибкитѣ били мънички. Петърчо ги хрускалъ съ коститѣ заедно, а старецътъ, безъ жбѣи човѣкъ, месцето ялъ, коститѣ отбиралъ, а главитѣ на страна хвърлялъ и си мислилъ :

— Глупава баба, такива малки рибички опържила. Е, нека позакусимъ, па работа да почна. Бедниятъ мой Петърчо!

И отведнажъ дѣдо трепналъ. Наблизо се обадилъ странниятъ гласъ :

— Дѣдо, стига ми хвърля глави! Вземи богатството и си върви!

Дѣдо толкозъ се зарадвалъ, като чулъ това, та щѣлъ съ едно кокалче да се задави. И гледа старикътъ отъ земята се подава единъ казанъ пълненъ съ злато.

Взелъ дѣдо казана и право при бабата.

— Гледай какви глави ми искали, — думалъ си дѣдо — пъкъ азъ щѣхъ хубавиятъ Петърчо да си заколя.

Превель Елинъ Пелинъ.

ПРОДАДЕНАТА БРАДА.

I

Въ цѣлото село нѣмаше по-голѣмъ скъперникъ отъ дѣдо Калчо. Какво въ селото — цѣлата околия да пребродишъ, вторъ като него не можешъ намѣри. А не е като да нѣмаше. Имаше. Много пари и имотъ бѣше натрупалъ, но око лакомо, все за още ламти. И дѣдо Калчо, дето седне, дето стане все за пари мислѣше, какъ да грабне нѣкоя нивица на нѣкой сиромасъ, да смѣкне кожуха отъ гърба нѣкому за лихва:

Влиза въ кръчмата, изкашля се, поглади си брадата, па се свре въ нѣкой жгълъ и чака да го почерпятъ. Пие му се ала пари не му се даватъ.

Влиза въ черква, прекръсти се отъ вратата на-две натри и димъ да го нѣма, додето не сж го забележили. Току вижъ, че му се присмѣли за дето свѣщъ се скъпи да си купи. А присмѣхулници много.